

ظهور همانند قیامت، ناگهانی و غیرمنتظره فرا می‌رسد

ظهور در بسیاری از روایاتی که از پیامبر گرامی اسلام (ص)، و امامان معصوم (ع) نقل شده، همانند قیامت، ناگهانی و غیرمنتظره فرا می‌رسد.

ظهور در بسیاری از روایاتی که از پیامبر گرامی اسلام (ص)، و امامان معصوم (ع) نقل شده، همانند قیامت، ناگهانی و غیرمنتظره فرا می‌رسد.

خبرگزاری مهر، گروه دین و اندیشه: ظهور در بسیاری از روایاتی که از پیامبر گرامی اسلام، صلی الله علیه وآله، و امامان معصوم، علیهم السلام، نقل شده، همانند قیامت، ناگهانی و غیرمنتظره فرا می‌رسد و زمان آن را هیچکس جز خداوند حکیم نمی‌داند. از جمله در روایتی که امام رضا، علیه السلام، به واسطه پدران بزرگوارش از پیامبر اکرم، صلی الله علیه وآله، نقل می‌کند چنین آمده است: ان النبی، صلی الله علیه وآله، قیل له: یا رسول الله متی یخرج القائم من ذریک؟ فقال، علیه السلام: مثله مثل الساعة التي لا یحلیها لوقتها الا هو ثقلت فی السموات و الارض لا یتیکم الا بغتة (۱)، (۲)

به پیامبر، صلی الله علیه وآله، عرض شد: ای رسول خدا آن قائم که از نسل شماست چه وقت ظهور می‌کند؟ آن حضرت فرمود: ظهور او مانند قیامت است. لا یحلیها لوقتها خداوند است که چون زمانش فرا رسد آشکارش می‌سازد. فرارسیدن آن بر آسمانیان و زمینیان پوشیده است. جز به ناگهان بر شما نیاید. امام باقر، علیه السلام، نیز در تفسیر این آیه شریفه: هل یظنون الا الساعة ان تاتیهم بغتة و هم لا یشعرون. (۳). آیا چشم به راه چیزی جز آن ساعتند که ناگاه و بی خبرشان بیاید؟ می‌فرماید: هی ساعة القائم، علیه السلام، تاتیهم بغتة. (۴). مراد از ساعت، ساعت [قیام] قائم، علیه السلام، است که ناگهان برایشان بیاید. حضرت صاحب الامر، علیه السلام، نیز در یکی از

توقیعات خود بر این نکته تاکید می‌کند و می‌فرماید: ظهور ناگهانی و دور از انتظار فرا می‌رسد: فان امرنا بغتة فجأة حین لا تنفعه توبة و لا ینجیه من عقابنا ندم علی حوبة. (۵). فرمان ما به یکباره و ناگهانی فرا می‌رسد و در آن زمان توبه و بازگشت برای کسی سودی ندارد و پشیمانی از گناه کسی را از کیفر ما نجات نمی‌بخشد. این دسته از روایات از یک سو هشدار است به شیعیان که در هر لحظه آماده ظهور حجت حق باشند و از سویی دیگر تذکری به همه کسانی که در پی تعیین وقت برای ظهورند.

نتعین وقت برای ظهور جایز نیست و بر اساس روایات معصومین، علیهم السلام، ما وظیفه داریم کسانی را که به تعیین وقت برای ظهور می‌پردازند تکذیب کنیم. در اینجا برای آشنایی شما عزیزان به برخی از این روایات اشاره می‌کنیم. امام صادق، علیه السلام، در روایتی خطاب به محمد بن مسلم می‌فرماید: یا محمد، من اخبرک عنا توقیتا فلا تهابن ان تکذبه، فانا لانوقت لاحد وقتا. (۶). ای محمد! هر کس برای تو خبری از ما درباره تعیین وقت [ظهور] نقل کرد در تکذیب او درنگ نکن؛ زیرا ما [اهل بیت] برای هیچکس وقت ظهور را تعیین نکرده ایم. در روایت دیگری وقتی لا یحلیها لوقتها امام صادق، علیه السلام، عرض می‌کند: جعلت فداک، اخبرنی عن هذا الامر الذی ننتظر، متی هو؟ فدایت شوم، در مورد این امری که ما در

انتظار آنیم، مرا آگاه کنید که چه زمانی واقع می‌شود؟ آن حضرت می‌فرماید: یا مهزم کذب الوقتون و هلك المستعجلون، و نجا المسلمون. (۷). ای مهز! آنان که [برای این امر] تعیین وقت می‌کنند دروغ می‌گویند و آنها که [در این امر] شتاب می‌کنند نابود می‌شوند و کسانی که تسلیم می‌شوند نجات می‌یابند. همچنین در توقیعی که از ناحیه مقدسه صاحب الزمان، علیه السلام، در پاسخ به پرسشهای اسحاق بن یعقوب وارد شده چنین می‌خوانیم: و اما ظهور الفرج فانه الى الله تعالى ذکرة، و کذب الوقتون. (۸).

اما آشکار شدن فرج، به اراده خداوند است و آنان که [برای ظهور] وقت تعیین می‌کنند دروغ می‌گویند. توجه به روایات یاد شده بخوبی این نکته را بر ما روشن می‌سازد که ما نه تنها حق نداریم به استناد برخی رویدادهای اجتماعی و یا حوادث طبیعی به پیش بینی زمان ظهور و تعیین وقت برای آن بپردازیم. بلکه بر ما لازم است که ادعای کسانی را که مدعی دانستن زمان ظهورند تکذیب کنیم و جلوی نشر این گونه ادعاها را بگیریم. فلسفه این حکم

نیز روشن است؛ شما تصور کنید اگر هر از چند گاهی زمانی برای ظهور تعیین شود و ظهور به وقوع نپیوندد چه پیش خواهد آمد. آیا مردم رفته رفته ناامید نمی شوند و اعتقاد خود را نسبت به اصل اندیشه مهدویت و ظهور منجی از دست نمی دهند؟ بنابراین باید بسیار مواظب بود و اجازه نداد که «انتظار فرج به عنوان ارزشمندترین سرمایه اعتقادی شیعه در عصر غیبت بازیچه دست جاهلان و یا شهرت طلبان گردد.” (۹)

منابع:

- ۱- سوره اعراف (۷)، آیه ۱۸۷.
- ۲- الصدوق، محمد بن علی بن الحسین، کمال الدین و تمام النعمة، ج ۲، ص ۳۷۲.
- ۳- سوره زخرف (۴۳)، آیه ۶۶.
- ۴- المجلسی، محمدباقر، بحارالانوار، ج ۲۴، ص ۱۶۴، ح ۴.
- ۵- همان، ج ۵۲، ص ۱۷۶.
- ۶- النعمانی، محمد بن ابراهیم، همان، ص ۲۸۹، ج ۳؛ الطوسی، محمد بن الحسن، همان، ص ۲۶۲.
- ۷- الکلینی، محمد بن یعقوب، همان، ص ۳۶۸، ج ۲؛ النعمانی، محمد بن ابراهیم، همان ص ۱۹۷ و ۱۹۸، ج ۸؛ الطوسی، محمد بن الحسن، همان، ص ۲۶۲.
- ۸- الصدوق، محمد بن علی بن الحسین، کمال الدین و تمام النعمة، ج ۲، ص ۴۸۳، ح ۴؛ الطوسی، محمد بن الحسن، همان، ص ۱۷۶.
- ۹- زمزمه‍های ظهور/ شفیعی سروستانی ابراهیم منشا مقاله:، موعود، ش ۱۸، (بهمن اسفند ۱۳۷۸): ص ۱۲ - ۱۶.